

LAKSHMI ASHRAMS VENNER**Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund****Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk****Kontonummer: 4440-0003141861****Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>**

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 111

12. marts 2011

Kære venner!

Denne gang bringer nyhedsbrevet:

- Sanchar 1 af Devi Puraskar og Radha Bhatt fra juni 1968
- Nyt lys af Hansi Behn
- Studietur til Sunderdhunga gletsjeren af Santoshi Mankoti – en af eleverne
- Regnskab for 2010

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Jeg regner med et medlemskab pr. husstand, klub, forening osv., hvis intet andet er nævnt. Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram. Tak for alle bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Sponsorship (inkl. kontingent)

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Som I kan se af vedlagte indkaldelse, er der **generalforsamling d. 3. april**, og regnskabet er kopieret på bagsiden af indkaldelsen. Året 2010 har desværre givet knap så mange penge som de foregående år – måske pga. den globale krise. Jeg håber, at 2011 vil blive et rigtig godt økonomisk år for Lakshmi Ashram. Vi bruger meget lidt på administration, og pengene til ashrammen sendes direkte fra vores danske konto til deres lokale konto i landsbyen, så der går ingen penge tabt undervejs – kun lidt til bankgebyrer.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen kan spare porto, hvis der er nogen af jer, der vil være tilfreds med at modtage en mail om, at Sanchar nu kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk Tak til alle jer, der foreløbig har sagt ja til denne ordning.

Sanchar 111

Jeg fik ideen med at udsende Sanchar nr. 1 pga. dette Sanchars nummer: 111.

Dette er altså det allerførste nyhedsbrev fra Lakshmi Ashram modtaget den 27. maj 1968 – altså for mere end 40 år siden.

Lone Poulsen

Sanchar 1 – det første nyhedsbrev fra maj 1968

Devi Puraskar og Radha Bhatt

Kære venner.

Vi har den fornøjelse at meddele jer, at et af vore store mål er nået ved begyndelsen af dette samarbejde til fremme af internationalt fællesskab, tillid og forståelse. Inspirationen til dette skylder vi (Radha og Devi) helt og holdent det vi så, lærte og delte med jer under vore rejser i Skandinavien.

Vi nød den varmeste gæstfrihed i jeres hjem og institutioner. Vi modtog viden om og indsigt i jeres organisationers vitalitet: denne helligen sig jeres arbejde til forskønnelse og levendegørelse af menneskers liv – unge som gamle, den særlige opmærksomhed og pasning, der ydes handikappede og invalide, og sidst, men ikke mindst, de store anstrengelser for at fremme venskab især blandt den yngre generation fra forskellige egne. Vi så overalt vidunderlige dale og bjerge, skove, floder og havet.

I dag har i opbygget moderne byer, og jeres industri blomstrer, og handelen er i fuld sving. Jeres lande nyder velstand og garanterer sikkerhed fra vugge til grav.

Radha Bhatt besøgte forskellige institutioner og adskillige familier i årene 1965-66 og Devi Puraskar i årene 1966-67. Under vore ophold og rejser har I været så venlige at vise os jeres landsmænds samfundsforhold og præsenteret os for jeres interessante venner. Imidlertid føler vi stadig et behov for levende og vedvarende kontakt mellem vore nationers folk, skønt vore nationer har politiske forbindelser gennem regeringerne, og forskellige former for hjælp er ydet af sociale, økonomiske, handelsmæssige, kulturelle og uddannelsesmæssige organisationer og kristne missionærer. Men de er alle på statsniveau eller er begrænsede af deres reglementer og regulativer og har alt for travlt.

Under vore diskussioner med vennerne i Danmark indså vi nødvendigheden af et mellemlid, gennem hvilket vi kan korrespondere og kontakte hinanden. Vi kan udveksle ideer og skrive om personlige eller om samfundsmæssige sager og give udtryk for den ideelle udvikling blandt vore folk. På den måde kan vi respektere hinanden og opnå bedre forståelse og dele vore idealer.

Vi er glade for, at vores gode ven Jens Svenstrup har indvilget i at fungere som mellemlid for "SANCHAR" – et sanskrit ord for kommunikation. Det er vor mening at skrive et brev hver tredje måned om vort arbejde og vore venner. Vi vil hilse jeres svarbreve velkomne og vil blive meget glade for at høre om jeres arbejde og ideer. Vi vil skrive om vore ideer og om vort arbejde i Ashrammen og vore frivillige venner, som arbejder for humanitet. Hvis I er interesserede, kan I skrive direkte til vore venner, og de kan skrive direkte til jer. Indtil nu har vi fortalt vore venner om jer og jeres lande. Det følgende er nogle få linjer om den institution, vi arbejder for.

Ashrammen:

Vor ashram ligger oppe i bjergene 6500 fod (ca. 1980 meter) over havets overflade. Vi har en dejlig udsigt til smukke snedækkede Himalaya bjergtinder. Vi er i alt 42 medlemmer i alderen fra 7 til 30 år. De fleste af pigerne stammer fra forskellige bjergdistrikter. Vort uddannelsessystem er baseret på Gandhis ideologi. Vi har en tyr og tyve køer inkl. kalve samt et stykke jord på 5 acres (ca. 2 ha),

hvor vi dyrker grønsager til vor store husholdning. Endelig har vi næsten hundrede frugttræer, og vi har planlagt at plante andre hundrede i år.

Vi underviser i at spinde og væve med uldne materialer samt i læsning og skrivning. Disse er vor uddannelsessystems tre fag, og vi har en hyggelig familiær atmosfære i klasserne. Pigerne får bøger fra Ashrammens bibliotek, og de behøver ikke nødvendigvis at læse lærebøgerne. Det var en kortfattet beskrivelse af vor institution.

Her er lidt om to af vore venner, som kan skrive til jer på engelsk, hvis I ønsker det:

Broder Kunjwal – alder 36 år. Han har viet sit liv til arbejde for udvikling af landbefolkningen og har arbejdet for dette i 15 år. Han har især beskæftiget sig med voksenundervisning samt med opbygning af landsbyerne. Nu er han permanent medlem af Laxmi Ashram og rejser for Gramdam-bevægelsen i hele Himalaya-regionen. (*Gramdam betyder landsbygave. Hele landsbyen arbejder sammen. De ejer jorden i fællesskab og deler udbyttet*).

Søster Kanti – alder 30 år. Hun er en vidunderlig børnepædagog og har arbejdet sammen med os i adskillige år. For tiden er hun bortrejst og arbejder for Sarvodaya-bevægelsen. (*Sarvodaya betyder "alles velfærd". Sarvodaya-arbejdet udføres af mænd og kvinder, der med fredelige metoder hjælper og støtter undertrykte befolkningsgrupper. Gandhis mål var, at der skulle være en sarvodaya-arbejder i hver landsby*).

Vi vil gerne skrive om andre af vore venner i det næste brev.

Dette er det første forsøg, og vi mener, at dette ikke er den form for breve, vi vil skrive til jer for eftertiden; det er faktisk kun forordet til dem. Vi vil løbende fortælle om vort arbejde i fremtiden, hvilket er det egentlige formål med "SANCHAR".

Idet vi venter jeres svar, sender vi de venligste hilsener
Radha og Devi.

Lidt om de nævnte personer:

Radha Bhatt er stadig i fuld gang, og hun er nu leder af Gandhi Peace Foundation i Delhi. Hun er også stadig en meget vigtig rådgiver og vejleder for ashrammens medarbejdere.

Devi Puraskar giftede sig med Radhas søster Devi Pandey. De flyttede til Bergen i Norge i 1970, men havde stadig tæt kontakt til ashrammen. Puraskar døde desværre for mange år siden, men Devi Pandey bor stadig i Bergen og er meget aktiv i en international børnehave, som hun startede for mere end 25 år siden.

Kanti Didi er også søster til Radha, og hun arbejder stadig for fuld kraft på Ashrammen.

Shri Kedar Singh Kunjwal havde sammen med sin kone en Sarvodaya-institution syd for Almora i landsbyen Jainti. Han døde for flere år siden.

New Light

Hansi Behn

Hansi Behn skrev denne artikel i december-nummeret 2010 af Ashrammens håndskrevne blad "Suryodaya", og den reflekterer over året, som netop er sluttet.

Den 27. december 2009 tog de fleste af børnene, lærerne og de andre medarbejdere af sted fra ashrammen for at tilbringe deres vinterferie derhjemme. Nogle få forældre kom først den følgende dag, fordi de ikke kunne få tidligere fri, så nogle af børnene tog først af sted på det tidspunkt. Al den livlighed, støj og leben, som fylder skolen, når

børnene er til stede, alt det var pludselig væk, og der var stilhed overalt. En underlig stilhed føltes alle vegne.

Faktisk var der stadig nogen af ashramfamilien her, men det var så lille et antal, at man i de store rum, den kæmpestore spisesal og på den lange gårdsplads kun kunne se en eller to personer – næsten som små insekter. Men det almindelige daglige program fortsatte. Da vi var så få, blev de daglige aktiviteter begrænset en smule. For eksempel blev der kun fejtet nogle steder hver tredje dag; hver tredje eller fjerde dag eller somme tider kun en gang imellem skulle vi ud at samle brænde i skoven; kun én gang om ugen skulle vi blande komøg fra vores kostald til vores biogasanlæg; selv aktiviteterne i grønsagshaven blev nedtrappet. Der så stille og tomt ud overalt. Kun et par rum på skolen stod åbne, og vi brugte kun en lille del af spisesalen til måltiderne, hvilket gjorde vores arbejde meget lettere.

Fem elever fra 10. klasse, som skulle til eksamen i marts 2010, blev der i ferien, så de kunne forberede sig til den kommende prøve. Disse elever delte ansvaret for aktiviteterne imellem sig. David, Pooran, Tara og Shobha skiftedes til at undervise. Tara overtog det fulde ansvar for køkkenet og redede os fra kulden ved at servere lækre varme retter på en underholdende og munter måde. Shobha tog ansvar for grønsagshaven og sikrede, at vi fik friske grønsager at spise hver morgen. Dan Singh, vores gartner, hjalp med at beskytte haven for omstrejfende aber og langurer. Som i næsten alle ferier klarede Indira at passe køerne og kalvene i kostalden. I løbet af januar blev bomulden i de gamle madrasser og vatterede tæpper kartet på ny, og madrasser og tæpper blev syet igen, så de var som nye. Dette arbejde skulle have været lavet for længst, og det tog rigtig lang tid, men resultatet var anstrengelsen værd.

Basanti Behn havde meget travlt i lokalområdet med tre dages møder for de kvindelige repræsentanter i de lokale Panchayati Raj institutioner – landsbyrådene, og hver aften berettede hun om sine erfaringer fra disse møder. I mellemtiden holdt David nøje øje med computeren og kontoret, mens Pooran påtog sig rollen som altnuligmand.

I nogle år havde vi ikke nydt smagen af *pinalu* (Cocoyam) og *gaderi* (Taro) dyrket i vores egen have. Rigtignok huskede vi somme tider høsten, som vi før fik fra vores have, når kurve og små sække blev fyldt efter at have gravet i haven tæt ved det gamle badeområde og området lige neden for skolebygningen. Vi ville grave grøfter på de tørre marker lige neden for bygningerne for at plante rødderne, og så ville vi i lang tid få fornøjelsen af at spise dem til aftensmad som vores aftensgrønsag. Sidste år tænkte vi virkelig på, at vi faktisk skulle købe nogle rødder af *gaderi* og sørge for at få dem plantet. Så vi havde købt nogle rødder hos en gammel dame i den nærliggende landsby Lweshal. Vi var meget begejstrede og var allerede ivrige efter at spise dem!

*Pinalu og gaderi er planter i samme familie.
Billedet viser gaderi.
Pinalu = Cocoyam Colocasia esculenta
Gaderi = Taro Colocasia Sp.*

Det var den 27. november. Inden for den sidste måned var de studerende i Gandhi-filosofikurset blevet undervist af Rupal Behn fra Kasturbagram, og lige den eftermiddag klokken to var det

arrangeret, at hver enkelt af de studerende personligt skulle fremlægge, hvad hun havde lært af Rupal Behn. De havde hver især allerede udarbejdet en rapport. Men selv om jeg indså vigtigheden af deres program, sad jeg og skitserede et program for udplantning af *gaderi*. Sammen med Lalita, vores unge medarbejder med ansvar for haven og Prakash, en lokal landsbyboer, der arbejder i ashrammen, samt den gamle kone fra Lweshal, som havde forsynet os med *gaderi*-rødderne, gravede vi store dybe grøfter på en af vore store marker og plantede *gaderi*. Den følgende morgen dækkede vi hele marken med fin kompost, så marken blev en fryd for øjet.

Endnu engang gjorde følelsen af udsigten til at kunne spise *gaderi*, som vi selv havde dyrket, mig meget glad, og jeg kunne se for mig den ikke så fjerne dag, når de spæde nye blade af *gaderi* og *pinalu* ville myldre frem. Nye knopper og skud ville vokse, indtil en tyk stilk med de karakteristiske store blade ville udvikle sig i al sin herlighed. Alle mine håb og forventninger dansede foran mig. Fine store *gaderi* ville udvikle sig, og i det kommende efterår, efter at græshøstningen var overstået, ville vi tage den store *phawra* (graveredskab) og den rødskafte forke og grave *gaderi* op og så tilberede denne lækre velmagende grønsag og nyde følelsen af den bløde struktur glide ned gennem halsen, når vi spiste den med varme chapatti. Sikke en glæde det ville være! I måneder ville vi nyde det og slikke os om læberne af glæde.

Om morgenen den 28. december 2009, da jeg stod op, så jeg, at bunkerne af kompost langs siderne af markerne var blevet spredt rundt, og på næsten alle markerne fra skolen op til kilden med drikkevand var der nogen, der havde efterladt sit "visitkort". "Det er vildsvinenes værk, Didi", fortalte Dan Singh mig.

Vildsvinene havde ikke ladet en eneste grøft med *gaderi* uberørt, men havde raseret hvert eneste markestykke. Dan Singh havde inspiceret hele haven. De havde ødelagt marken, hvor løgplanterne var udplantet. Oh! Hvad var overgået os? Jeg var fuldstændig lamslået, fordi aldrig før havde jeg set hvilken ødelæggelse,

vildsvinene kunne forårsage på markerne. Den morgen var alle pigerne virkelig forbløffede. "Didi, se! De har også gravet Tara Didis mark op", sagde Santoshi, mens Meena råbte: "Se her neden for kostalden! Der har de også gravet markerne op." Deepa og Champa udbrød: "De har også haft deres tryner nede i gurkemejemarkerne ved det gamle badeområde." Hema sagde: "Det er ingenting, på markerne tæt ved vores hus spiser vildsvinene også *gaderi*, kartofler og græskar. De kommer i store grupper, og vi har prøvet alt muligt for at slå dem ihjel, men uden succes." Vi var alle lammede. Lakshman Bhai, vores tømrer fra Bihar, prøvede forskelligt for at skræmme dem væk, men det var alt sammen forgæves.

Jeg tænkte, at selv før jeg havde haft muligheden for at nyde følelsen af den velmagende *gaderi* glide ned gennem min hals, var den rå *gaderi* gledet ned gennem vildsvinenes hals! Jeg havde ikke fået noget som helst ud af det – jeg havde hverken hørt erfaringerne fra Rupal Behns elever eller smagt den lækre *gaderi*! I bare et kort øjeblik var jeg også ked af det, men det var jo ikke nogen løsning. I hele januar var historien intakt for os.

Hvad der end var sket, kom vi glade igennem hele vinterferien sammen og delte med begejstring de daglige ansvarsområder mellem os. Disse fem elever havde deltaget ansvarsfuldt i hver enkelt aktivitet og ydede al deres energi til hvad som helst, de skulle udføre. Ved slutningen af ferien i begyndelse af februar kom børnene og medarbejderne tilbage, og de daglige gøremål begyndte igen

for alvor. I løbet af 2010 forsøgte jeg – ved siden af mit ansvarsområde på kontoret – at deltage på fuld kraft i andre aktiviteter. Men jeg tog også et par dages ferie nu og da inklusiv femten dage i juli.

Jeg havde nogle gange travlt sammen med Lalita og alle de andre piger i haven. Vi udplantede frø af mandelgræskar på et par marker, mens vi på andre jordstykker udplantede tomatplanter, auberginer og peberfrugter. I junis hede arbejdede vi med at redde skuddene ved at vande dem så regelmæssigt som muligt. Lalitas og Godavaris hårde arbejde sammen med børnene bar frugt, og indtil september og oktober havde vi mulighed for at nyde at spise alle disse grønsager. Under græshøstningen arbejdede Parvati Kaira hårdt med de mindre børn for at gøre haven parat til at forsyne os med grønsager i de kommende vintermåneder.

I år gjorde vi god brug af den time, der er afsat som spindelektion. Alle deltog med begejstring i lektionen og spandt fint garn efter bedste evne. Samtidig nød vi at synge stille til musikken fra vores kassetteafspiller – traditionelle opbyggelige sange, lokale Kumauni melodier og opmuntrende protestsange.

I løbet af året dukkede de forskellige festivaler op, som vi tillægger så stor betydning i vores ashramliv. Vi fejrede alle disse festivaler på en traditionel måde og med stor begejstring. Alle, store som små, deltog helhjertet heri – en meget positiv fordel for os alle. De røde og gule farver i Holi, Lord Krishnas leg og dans med hyrdepigerne og de skinnene vægelamper til Deepawali lærte os, hvordan vi også kunne leve vores liv fyldt med farver, kærlighed og lys.

Gennem vores regelmæssige udgivelse af vores håndskrevne blade, 'Suryoday' og 'Vijay', fik vi alle sammen mulighed for at udtrykke vores følelser, vores kunstneriske evner og vores tanker gennem prosa, vers og billeder. I den fælles orienteringstime om eftermiddagen fik hele forsamlingen mod og inspiration fra artiklerne i bladene, som blev læst op for os, og vi blev også holdt ajour med, hvad der skete i verden udenfor gennem nyheder, gode som dårlige, udgivet i den lokale avis.

Ind imellem bød vi velkommen til besøgende fra forskellige dele af Indien og fra andre lande. Vi fik inspiration ved at lytte til, hvad de kunne fortælle os, og ved at diskutere med dem. Gennem dem lærte vi meget. I løbet af året havde vi også glæde at have Radha Behn blandt os, og hun kunne fortælle os om sine rejser til forskellige egne af Indien, om vigtige begivenheder af tapperhed, der fandt sted i forskellige egne af landet, og det gav os hver især personlig styrke.

Det kolde, tørre vejr i januar og februar og de faldende blade fra Himalaya-egetræerne i marts lærte os, hvordan vi skulle være glade, mens vi arbejdede i kulden. I foråret viste jorden – udsmykket som en brud – os, hvordan vi skulle leve et liv fuldt af håb. Sommerens ekstreme varme med heden fra den runde røde sol, der udtørrede vandet, lærte os, hvordan vi skulle leve med mindre vand. Derefter gav monsunregnens rasen os styrke til at komme tæt på de skadesramte familier, som havde lidt under denne naturskabte katastrofe og havde mistet deres hjem. De fjorten dage med høstning af græs gav os styrke og energi til at samarbejde.

En efter en fik klasserne på deres studieture mod til at stå ansigt til ansigt med alle slags situationer og fik erfaring med forskellige måder at leve på, varierende geografisk betingelser og vanskeligheder, som de mødte på deres vej. Når de kom tilbage, delte de ud af deres erfaringer, så godt de kunne.

Fra tid til anden i de forskellige kulturelle programmer, der blev arrangeret, deltog næsten alle pigerne og medarbejderne, og via deres optræden fik vi et fint glimt af den enkeltes kunstneriske kunnen.

Ved Kumauni festivalen om *Phool Deli* nød vi spillet, der handler om den nye brud, der bekymret venter på de gaver, der kommer fra hendes forældres hjem; ved Shri Krishna Janmashtami dansedramaet om den unge Krishnas gavtyvestreger; ved Buddha Jayanti spillet, der skildrer forandringen i røveren Unglimals hjerte; ved Gandhi Jayanti (fødselsdag) og ashrammen grundlæggelsesdag den 5. december (fejret som selvforsyningsdag) med præsentation via små stykker om hændelser i henholdsvis Mahatma Gandhis og Sarala Behns liv. Alle disse forskellige dramaer gengav alle slags kulturer og traditioner.

Vi blev også glade for ankomsten af de nye børn til vores familie i år. Af og til nød vi at møde gamle elever og tidligere medarbejdere. Den 28. november kom Munki Bisht (Bora) sammen med sin mand og datter for at se os. Jeg var så glad for at se hende. Munnis situation i barndommen var helt anderledes. Dengang var hun sædvanligvis temmelig trist til mode. Men atmosfæren i ashrammen har gjort hende til en anderledes Munki, stærk og lykkelig på det tidspunkt, hvor hun skulle væk. Herefter var hun heldig at finde en god livsledsager, og nu har hun et rigtig godt liv. Når jeg tænker tilbage på Munnis barndom, så føles det virkeligt, hvor langt tilbage disse dage ligger. Hvilken baggrund kommer disse børn fra, og hvor kommer de videre hen? Hendes datter er nu 23 år gammel, højere end Munki. Sikke en utrolig forandring, der er sket i hendes liv. Nu til dags bor hun i Mumbai og har ikke noget andet arbejde husmoderarbejdet. Hun har nu mistet vanen med livet i bjergene, da hun lever i en fuldstændig anderledes verden i en stor by. Sikke enorme forandringer, der sker i vores elevers tilværelse! Da tiden nærmede sig for hendes afsked, fyldtes Munnis øjne med tårer og hun klyngede sig til mig, som hun plejede at gøre, da hun var lille. "Didi, hvordan kan jeg nogensinde glemme jer og dette sted? Hvad jeg er blevet til i dag, kan jeg takke jer for. I min tid her fandt jeg frem til min egen styrke, og jeg er kommet til at forstå, hvordan tiden, jeg tilbragte, var meget givende."

Jeg får også selv styrke gennem børnenes talenter, deres akademiske præstationer og deres fine udvikling – det fordriver enhver følelse af modløshed, som kan ramme mig af og til. Det at arbejde hårdt efter vores velorganiserede daglige program giver styrke og optimisme til vores ashramfamilie. Hvad vi end siger til hinanden, er det for ashrammens helheds skyld. Hvis en eller anden siger noget til et af børnene, så skal vi opfatte det i den rette ånd som en opdragelse af barnet. Vi lever på dette hellige sted, og vi lærer alle sammen noget hele tiden. Så vi skal leve sammen som en helhed og opretholde et muntert og positivt syn på livet.

Året 2010 bragte nogle meddelelser til os på forskellig vis. Nogle af dem fuldendte vi, men andre forblev ufuldendte. Hvad vi har erfaret i 2010 må vi indføje i vores liv og afvente det gyldne daggry i 2011 samt have tiltro til, at det nye år vil være fyldt med glæde og godt held medbringende nye møder og søde efterretninger.

Så lad os se fremad mod det nye lys fra de første stråler i daggrøet i det nye år.

Mine oplevelser fra studieturen Santoshi Mankoti

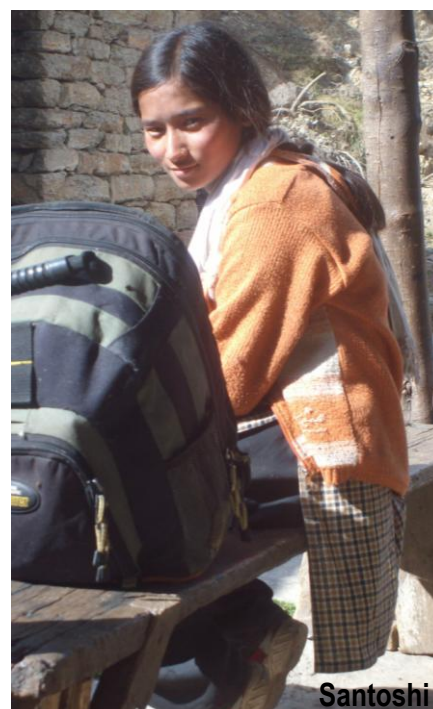
Også denne artikel stammer fra december-nummeret 2010 af "Suryodaya".

Denne gang var jeg så heldig at få mulighed for at komme til Sunderdhunga gletsjeren på studietur, og alle vi elever i 10. klasse var meget begejstrede. Vi forestillede os alt muligt i vores fantasi, og samtidig var vi også med spændte. Vi havde Neema Didi og Basant Bhai med på turen, og også Shanti Didi og Leonie Didi (vores tyske praktikant) var med. Vi tog af sted den 15. november med den lokale bus, som kørte mod Bharari og Saung. Vi blev velsignet med smuk udsigt til Himalayas sne-dækkede tinder, hvilket gjorde os endnu lykkeligere, og alle mulige tanker strejfede os. Nede i Katyur-dalen havde landsbyboerne spredt store dynger af kompost på deres marker, og det så helt fortryllende ud. Men der havde været jordskred mange steder, som havde rykket mange træer op med røde. Med så mange ødelagte træer så Moder Jord overordentlig skamferet ud.

Mennesket har behandlet Moder Jord på den mest forfærdende måde. Sand og grus er blevet udgravet i floderne og har efterladt dybe grøfter i flodlejerne. Planløs fældning af træer har forårsaget, at jorden er skyllet væk. Moder Jord er blevet så dårligt behandlet, og dog har hun alligevel vist så stor overbærenhed. Netop pga. menneskets respektløshed over for Moder Jord har der været så mange jordskred. Efter at have passeret så fortvivlende landskaber ankom vi til Bageshwar og tog af sted derfra klokken to mod Kapkot, hvor vi ankom klokken fire. Der nød vi rigtig meget at kunne snakke med pigerne fra Kasturba Girls School, en kostskole ledet af en lokal organisation, Gramin Utthan Samiti, som tilbød os husly for natten.

Næste morgen startede vi i jeep mod Wachham og kørte gennem en række landsbyer på vejen – Chirabagar, Timlabagar, Parmati, Phoolbari og så langt som til Samgaon. Før vi vidste af det, var vi nået til enden vejen, og efter at have forladt jeepen gik vi gennem landsbyen Karmi og satte kursen mod Wachham. Vi nød vandreturen rigtig meget. En af medarbejderne fra Gramin Utthan Samiti, Neema, gik også med os. Det var dejligt at snakke med hende på turen, og tiden fløj bare af sted. Vi nåede Wachham omkring klokken fire. Der blev vi budt velkommen af Khima Didi, som arbejder på et medicinsk urteprojekt, som drives i fællesskab mellem Gramin Utthan Samiti og en anden organisation, Lok Chetana Manch. Hun var i stand til at fortælle os en masse om projektet.

Næste dag tog vi af sted mod Jatoli. På vejen til Jatoli vandrede vi gennem en fin skov, indtil vi nåede landsbyen Reting, hvor to floder, Pindar og Sunderdhunga, løb sammen nedenfor. Vi nåede endelig til Jatoli klokken fire om eftermiddagen og mødte indbyggerne fra denne landsby. Det var blevet arrangeret, at vi kunne bo hos Roop Singh. Jatoli var en meget smuk landsby. Vi fik tid til at gå rundt i hele landsbyen, og en ældre dame fortalte os alt om byen. Der bor 22 familier i Jatoli. De klæder sig noget anderledes en os. Jatoli ligger i smukke omgivelser, og de sne-dækkede Himalaya tinder kan ses fra landsbyen. I vintermånederne er der en masse sne her. Der er en "primary school" i Jatoli, men efter at have afsluttet skolegangen her må børnene gå meget langt for at komme i "high school". Vi kunne ikke rigtigt forstå hendes dialekt, men alligevel forsøgte vi at forstå hvad, hun prøvede at fortælle os. Vi syntes, det var dejligt at snakke med hende.

Santoshi

Den følgende morgen klokken kvart i otte startede vi vores tur mod Kathailiya. Efter at være kommet halvt gennem landsbyen begyndte en stejl klatring, som tog nogen tid. Da det stejle stykke efterhånden blev mere plant, fortsatte turen med både nedstigninger og opstigninger gennem tæt skov. Så pludselig kom vi ud af skoven til et stykke åbent græsareal, og vi satte os ned og hvilede. På vejen så vi også et antal vandfald. Før vi nåede Kathailiya, begyndte det at sne. Vi nød at vandre i snevejret, og endelig ankom vi til Roop Singhs hyrde-hytte i Kathailiya, og her skulle vi tilbringe natten. Da vi nåede frem til hytten, funkede Himalaya tinderne lige foran os. Det så ud som om vi kun skulle gå lidt længere, og så ville vi kunne røre Himalaya! De steder, hvor jorden var fri for sne, var helt sorte. Udsigten om aftenen, mens natten faldt på, var en fryd for øjet. Vi tændte bål for at varme hænder og fødder.

Efter at have tilbragt natten i hytten, tog vi af sted klokken syv næste morgen mod Bailuni Bugyal – et alpint græsområde. Vi opdagede, at stien var dækket af sne. Vi passede meget på med at holde balancen, da vi startede med at klatre opad. Vi nød den otte kilometers klatring, og vi lavede en masse sjov og ballade i sneen undervejs. Vi kunne se et antal tinder fra Bailuni Bugyal, nemlig Nanda Khat, Maa ka Singar, Maiktoli og Pwalidwar. Det var rigtig koldt; hvor vi end kiggede hen, var der sne. Med sneen, der faldt rundt omkring os, kunne vi ikke noget andet end hvidt. Da solens stråler ramte Himalayas tinder, så tinderne ud, som om de var beklædt med guld. Her højt i Himalaya så vi en stor forskel på træerne, der voksede længere nede, og de, der var her højere oppe. De træer, der fandtes på de høje plateauer, spredte deres grene langs jorden. I denne højde falder der regelmæssigt sne, hvilket stopper træerne i at vokse i højden. Mens sneen sjældent falder længere nede, og her vokser træerne lodret og bliver høje.

Vi var alle overordentlig glade for denne tur. Dette oplevelsesrige trek forøgede både vores mentale og vores fysiske styrke. Sådanne ture skal fortsætte og arrangeres i fremtiden. Jeg kunne ønske mig at se alle gletsjerne i Uttarakhand!

LAKSHMI ASHRAMS VENNER
RESULTATOPGØRELSE FOR 2010

ORDINÆR DRIFT

Indtægter

Indgåede bidrag	92.426,87 kr.
Kontingent: 73 medlemmer à 75 kr.	5.475,00 kr.
Renter 105,04 kr. + porto 65,00 kr.	170,04 kr.
Indtægter i alt	98.071,91 kr.

Udgifter

Administration (porto, gebyrer m.m.)	2.793,00 kr.
Udbetalt til Lakshmi Ashram	106.147,96 kr.
Udgifter i alt	108.940,96 kr.
Resultat af ordinær drift	- 10.869,05 kr.

BALANCE pr. 31.12.2010

Aktiver

Danske Bank: girokonto	3.742,62 kr.
Danske Bank: Danske Indlån	37.184,09 kr.
Indestående i alt	40.926,71 kr.

Passiver

Egenkapital primo 2010	51.795,76 kr.
Årets resultat	- 10.869,05 kr.
Egenkapital ultimo 2010	40.926,71 kr.

SEKUNDÆR DRIFT (arv)

Indtægter

Renter 2.070,11 kr. + 2.855,55 kr.	4.925,66 kr.
Resultat af sekundær drift	4.925,66 kr.

BALANCE pr. 31.12.2010

Aktiver

Danske Bank:	257.855,69 kr.
--------------	----------------

Passiver

Egenkapital primo 2009	252.930,03 kr.
Årets resultat	4.925,66 kr.
Egenkapital ultimo 2009	257.855,69 kr.

Albertslund, d. 28. februar 2011

Lone Poulsen

Jeg har revideret regnskabet for 2010.

Revisionen har ikke givet anledning til bemærkninger.

Albertslund, d. 28. februar 2011

Claus Broskov Sørensen